

Sygn. akt V KK 214/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie **M. Ż.**

skazanego z art. 286 § 1 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 sierpnia 2019 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego - Ministra Sprawiedliwości

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt III K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w całości i umarza
postępowanie;**

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 stycznia 2019 roku, sygn. akt III K (...), uznano M. Ż. za winnego tego, że w dniu 22 czerwca 2012 roku w W., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarł z B. sp. z o.o. umowę pożyczki pieniężnej nr [...], uprzednio wprowadzając w błąd

przedstawiciela wskazanej spółki co do faktu swojego zatrudnienia, poprzez złożenie oświadczenia o zatrudnieniu w firmie P. sp. z o.o. w W. oraz zamiaru i woli wywiązania się z warunków zawartej umowy, czym doprowadził B. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 900 złotych i przyjmując, że powyższy czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest czyn z art. 286 § 1 i § 3 k.k., wymierzono mu za to karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrok ten uprawomocnił się.

Od tego prawomocnego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zarzucając w niej rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k., polegające na wydaniu wyroku nakazowego, przypisującego M. Ż. popełnienie czynu z art. 286 § 3 k.k., pomimo tego, że wszczęto w tej sprawie postępowanie karne po upływie 5 lat od chwili jego popełnienia, a zatem w czasie, kiedy ustała już karalność tego czynu, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W konkluzji kasacji wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut podniesiony w kasacji jawi się jako zasadny w stopniu oczywistym.

Istotnie przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do uchybienia mającego rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, mianowicie orzekania wbrew zaistnieniu negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności przestępstwa będącego przedmiotem postępowania. Z prawomocnego wyroku nakazowego wynika, iż Sąd Rejonowy w W. uznał, że M. Ż. dopuścił się w dniu 22 czerwca 2012 r. czynu z art. 286 § 1 i 3 k.k., a więc przestępstwa oszustwa w typie uprzywilejowanym, zagrożonego karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat dwóch. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k., w przypadku, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą trzech lat lub jedynie karą grzywny albo ograniczenia wolności, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. W

konsekwencji, karalność przypisanego M. Ż. występku z art. 286 § 3 k.k. ustala w dniu 22 czerwca 2017 r. Tymczasem postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte dopiero w dniu 30 maja 2018 r. (k. 11), a więc już po upływie podstawowego terminu przedawnienia. W realiach przedmiotowej sprawy nie doszło zatem do przedłużenia okresu przedawnienia, w świetle art. 102 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 marca 2016 r., ponieważ postanowienie o przedstawieniu podejrzanemu zarzutów wydano w dniu 11 października 2018 r. (k. 56-57). Sąd Rejonowy w W., zmieniając kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 286 § 1 k.k. na typ uprzywilejowany z art. 286 § 3 k.k., nie dostrzegł wynikających stąd konsekwencji prawnych, w zakresie przedawnienia, które obligowały ten Sąd, zgodnie z dyspozycją art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., do umorzenia postępowania.

Wobec wystąpienia tej przesłanki wyłączającej ściganie Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nie mógł orzekać wyrokiem nakazowym w dniu 7 stycznia 2019 roku, lecz powinien był umorzyć postępowanie. Zaskarżony wyrok został więc wydany mimo istnienia procesowej przeszkody do orzekania, pociągającej za sobą wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 pkt 6 k.p.k. W konsekwencji, niezbędne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. i umorzenie postępowania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.